

forandrede saaledes, at ingen Arbejder mere vil faa Understøttelse før efter 13 Ugers Forløb. Det vil altsaa betegne en Tilbagegang fra de bestaaende Forhold, som jeg paa ingen mulig Maade kan anse for heldig.

Saa er der endelig ogsaa de Understøttelser, som man tilsigter at yde. Ogsaa dem anser jeg for at være for smaa. Det siges jo her i § 5, at Understøttelsen skal under visse Forhold bestaa i en Dagpenge, som skal beregnes til at være $\frac{3}{6}$ af den tilskadekomnes Dagløn, dog ikke over 2 Kr. og ikke under 1 Kr. Ser man imidlertid efter i Sygekasseloven, saa ser man, at der har man forpligtet Sygekasserne til at tilsvare Medlemmerne indtil $\frac{2}{3}$ af den daglige Fortjeneste, og det forekommer mig, at naar man kan tilpligte Sygekasserne at yde indtil $\frac{2}{3}$ af vedkommendes Fortjeneste, saa maa man kunne sætte i det mindste den samme Norm i Ulykkesforsikringsloven, da jo de Tilfælde, der er Tale om, ere saa temmelig analoge — de ere arbejdsudygtige i begge Tilfælde — og som Følge deraf ville de Summer ogsaa blive for smaa. Ogsaa i den Henseende har Udvalget foretaget Indskrænkninger, idet der i Folketingets Affattelse stod som laveste Bidrag $1\frac{1}{2}$ Krone, medens Udvalget har indskrænket det til 1 Krone. Jeg mener, at dette Bidrag bør sættes noget højere. Jeg mener, at der her bør kunne gives Anledning for tilskadekomne til at kunne faa en Understøttelse af 3 Kr. om Dagen, saaledes at altsaa 3 Kr. sættes som Maksimum, og $1\frac{1}{2}$ Kr. bliver det laveste, der kan ydes. I Henhold hertil, vil man ogsaa komme til at forandre andre Tal i de følgende Paragraffer f. Eks. i § 7. Der staar i § 7, at hvor vedkommende ingen Løn har oppebaaren eller Aarslønnen har været lavere end 300 Kr., skal Lønnen beregnes efter 300 Kr. Jeg tror, at denne Beregning er for lav, og jeg vilde anse det for heldigt, om man kunde beregne Aarslønnen til i det mindste 450 Kr., hvad der vil komme til at svare til en Minimumsydelse af $1\frac{1}{2}$ Kr. daglig. — Ogsaa de øvrige i § 5 nævnte Summer, som skulde ydes i Tilfælde af vedvarende Arbejdsudygtighed, altsaa fuldstændig Invaliditet, eller i Understøttelse til de efterladte, naar Ulykkestilfældet vil medføre Døden, anser jeg for at være for lave, og jeg mener, at de burde forhøjes. Der staar i § 5, 2., at den laveste Sum, der i saa Tilfælde skal udbetales den tilskadekomne, som er vedvarende arbejdsudygtig, skal være 1800 Kr. Jeg mener, at man der burde gaa

op til 2500 til 2700 Kr. Da der er Tale om en Sum en Gang for alle, forekommer det mig, at 1800 Kr. er for lidt, den Sum bør efter min Formening forhøjes. — Det ærede 3dje Medlem for 1ste Kreds (Fussing) talte noget om denne Sag og mente, at man kunde gaa en anden Vej. Man burde efter hans Mening stille Forsikringen saaledes, at det blev paalagt Arbejderen at forsikre sig for et vist Beløb, og han henviste til, at saa kunde han jo drikke et Par Bajere mindre om Dagen, naar han skulde paatage sig denne Forpligtelse. Jeg tror, at det er temmelig uheldigt, at man vil paalægge Arbejderne Udgifter hertil, al den Stund de Klager, man hører over denne Lov fra de næringsdrivendes Side, jo gaa ud paa, at de næringsdrivende ikke kunne bære disse Udgifter. Det forekommer mig derfor ganske mærkeligt, at man fra samme Side mener, at Arbejderne godt kunne bære disse Udgifter, naar de næringsdrivende ikke selv ere i Stand til at bære dem. Og dersom man vil henvise til, at Arbejderne kunde drikke et Par Bajere mindre om Dagen, saa kunde det jo siges til det ærede Medlems Standsfæller, at de kunne drikke et Glas Vin mindre om Dagen, saa bleve de nok i Stand til at bære de Udgifter. Det skal jeg imidlertid ingenlunde gøre. Jeg mener nemlig ikke, at Lovforslagets Princip er rigtigt. Jeg mener ikke, at man skal paalægge Industrien alene Udgiften ved Gennemførelsen af en Ulykkesforsikring. Men jeg mener, at det, man skal gøre er at søge at faa Samfundet som Helhed til at bære denne Sag. Det er mit Standpunkt, og jeg mener altsaa, at hverken Arbejdsgiver eller Arbejder bør i særlig Grad bidrage hertil; jeg mener, at Midlerne hertil bør tilvejebringes gennem den almindelige Skatteydelse.

Der er endelig en anden stor Mangel ved det foreliggende Lovforslag, og det er den, at med alle sine Paragraffer og alle sine Bestemmelser, er det dog saaledes, at det egentlig til syvende og sidst ikke sikrer Arbejderne nogen som helst Ting. I det Tilfælde en Arbejdsgiver skal betale disse Understøttelser, og det viser sig, at han ikke kan, ikke har Evnen til det, og at man ikke ved Eksekution og Udpantning kan faa det fornødne, saa staar Arbejderen ganske hjælpeløs, saa faar han ingen Ting. Det mener jeg, er en meget stor Mangel, selvfølgelig en Mangel, der kommer som Følge af hele det Grundlag, man har givet Lovforslaget, idet man har forpligtet Arbejdsgiverne til at udrede Understøttelserne. Jeg mener, at hvis man